

Sygn. akt II Ka 204/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2022 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia Karol Skocki

sędziowie: sędzia Robert Rafał Kwieciński

sędzia Marek Ziółkowski

Protokolant: sekr. sąd. Marta Burek

przy udziale prokuratora Joanny Dopierały

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2022 r.

sprawy **D. R.**

oskarżonego o czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i art. 178a § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z dnia 12 kwietnia 2022 r.

sygn. akt II K 2/22

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną w punkcie I karę pozbawienia wolności obniża do 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.
2. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.
3. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych M. B. i J. B. kwoty po 840 zł tytułem poniesionych kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.
4. Zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Marek Ziółkowski Karol Skocki Robert Rafał Kwieciński

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 204/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku.	1		

Podać liczbę załączników:		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		
0.1.1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt II K 2/22		
0.1.1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.1.1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.1.2.1. Ustalenie faktów					
0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.1.2.2. Ocena dowodów			
0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			

Lp.	Zarzut		
<p>1.</p> <p>2.</p> <p>3.</p> <p>Ad. 1.</p> <p>Ad. 2.</p> <p>Ad. 3</p>	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w pkt 1, tj. art. 31 § 3 k.k. przez jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że D. R., w chwili popełnienia czynu był poczytalny i, wprawiając się w stan nietrzeźwości, mógł przewidywać, że będzie prowadził pojazd osobowy w ruchu lądowym, podczas gdy oskarżony nie pamięta okoliczności związanych z prowadzeniem przez niego pojazdu, a także - wprawiając się w stan nietrzeźwości - nie mógł przewidywać, że tego dnia będzie prowadził pojazd osobowy w ruchu lądowym;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę</p>	<p># zasadny</p>		

<p>przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. przez nieprzeprowadzenie dowodu z opinii biegłych na okoliczność ustalenia związku przyczynowo-skutkowego pomiędzy niezapięciem pasów bezpieczeństwa w samochodzie marki V. (...) przez S. B. a jego śmiercią;</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>na podst. art. 438 pkt 4 k.p.k. rażącą niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu wobec oskarżonego rażąco niewspółmiernej kary bezwzględnego pozbawienia wolności w wysokości 6 lat, a także niedopatrzaniu się przez sąd okoliczności łagodzących podczas gdy oskarżony nie negował faktu kierowania pojazdem w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

chwili wypadku,
a także wyraził
skruchę z
powodu swojego
zachowania
przepraszając
matkę S. B. za
swoje
zachowanie, jak
również
wyłącznie
pozorne wzięcie
pod uwagę przez
Sąd I instancji,
że S. B. zdawał
sobie sprawę, iż
D. R. - przed
wypadkiem
wsiadając do
samochodu
marki V. (...) -
był pod
wpływem
alkoholu, a
mimo to wsiadł
do samochodu
z oskarżonym i
nie zapiął pasów
bezpieczeństwa,
a także uznanie,
że oskarżony
pozostawał pod
działaniem
środka
odurzającego,
podczas gdy
nie dokonano
ustaleń czy
oskarżony
pozostawał pod
wpływem
działania środka
odurzającego czy
też tylko
pozostawał on w
jego organizmie
i w jaki
sposób środek
odurzający miał
oddziaływać na

<p>sprawność psychofizyczną i zdolność kierowania pojazdem przez oskarżonego.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Nie można zgodzić się z obrońcą oskarżonego, że sąd I instancji niewłaściwie zastosował przepis art. 31 § 3 k.k. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę apelującemu, że sąd ten w uzasadnieniu wyroku nie twierdzi, że oskarżony w chwili czynu był w pełni poczytalny, ale wskazuje, że nie zastosował konstrukcji prawnej wyłączenia odpowiedzialności karnej w rozumieniu art. 31 § 1 i 2 k.k., z uwagi na treść przepisu art. 31 § 3 k.k., co stanowi</p>	

zasadniczą różnicę. Sąd ten ustalił i przyjął, że sprawca wprowadził się w stan nietrzeźwości lub odurzenia powodujący wyłączenie lub ograniczenie poczytalności, które przewidywał lub mógł przewidzieć.

Sąd I instancji analizując stronę podmiotową w przyjętej kwalifikacji prawnej czynu i zachowanie oskarżonego polegające na wielokrotnych próbach wykonania telefonu do osoby, która miałaby kierować samochodem uzasadnia stan psychiczny oskarżonego oceniającego sytuację, wykazującego troskę o znalezienie kierowcy. Oskarżony miał świadomość, że kierowca S. M. opuści pojazd nie będzie dalej kierować i

szukał innego kierowcy. Tych okoliczności nie można jednak mieszać z okolicznościami dotyczącymi przesłanek z art. 31 § 3 k.k.

Apelujący zdaje się nie dostrzegać, że przepis ten, z art. 31 § 3 k.k. nie dotyczy bezpośrednio przestępstwa z art. 178 k.k. i łączna interpretacja tych regulacji jest niewłaściwa i może prowadzić jedynie do błędnych wniosków. Przepis ten dotyczy odpowiedzialności karnej sprawcy, który wprawiając się w stan nietrzeźwości lub odurzenia, przewidywał wyłączenie lub ograniczenie jego poczytalności albo mógł je przewidzieć. W tym przypadku chodzi właśnie generalnie o stan poczytalności, a nie jakieś konkretne,

potencjalne zachowanie w przyszłości, jak stara się obrońca oskarżonego wskazywać.

Trafnie i bardzo obrazowo określił to Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 czerwca 2013 r. III KK 443/12, że świetle art. 31 § 3 k.k. stan nietrzeźwości nie wyłącza odpowiedzialności karnej, ani nawet nie uprawnia do nadzwyczajnego złagodzenia kary, albowiem - nawet jeżeli prowadziłby do wyłączenia lub znacznego ograniczenia poczytalności - to, co do zasady, będzie on uznany za zawiniony przez sprawcę (tzw. wina na przedpolu czynu zabronionego).”
Lex nr 1331337.

W niniejszej sprawie najistotniejszą kwestią było badanie zachowania się oskarżonego na etapie rozpoczęcia i

dalszego
spożywania
alkoholu i
wówczas
towarzysząca
mu świadomość
w jakim stanie
może się
znajdować po
jego spożyciu.

Warunkiem
zastosowania
tego przepisu
jest to, aby
sprawca,
wprawiając się
w stan
nietrzeźwości
lub odurzenia,
przewidywał
wyłączenie lub
ograniczenie
jego
poczytalności
albo mógł je
przewidzieć.
Chodzi tu o
potoczne
znaczenie
przewidywania
wyłączenia
poczytalności
lub jej
ograniczenia
albo możliwość
przewidywania
tego. W zasadzie
każdy,
spożywając
alkohol lub
środki
odurzające w
określonej ilości,
przewiduje
ograniczenie
poczytalności, a
w każdym razie
może
przewidzieć.

Przesłanka ta może nie być spełniona, gdy wyłączenie poczytalności albo jej ograniczenie jest wynikiem nie tylko wprawienia się w stan nietrzeźwości lub odurzenia, lecz także jeszcze innych czynników.

Sprawca np. przed spożywaniem alkoholu zażywał lekarstwo, o którym nie wiedział, że wpływa istotnie na działanie alkoholu.

Aktualna, na gruncie art. 31 § 3, pozostaje teza SN głosząca, że wyłączenie przepisów o niepoczytalności albo ograniczonej poczytalności ma zastosowanie tylko wtedy, "gdy wyłączną albo przeważającą przyczyną zniesionej albo ograniczonej w znacznym stopniu poczytalności sprawcy jest alkohol" (wyrok

SN z dnia 13
grudnia 1974 r.,
V KR 327/74,
LEX nr 21651,
A. Z. [w:]
Kodeks karny.
Część ogólna. T.
C. I. Komentarz
do art. 1-52, wyd.
V, red. W. W., W.
2016.

Sygnalizowany
w toku
postępowania
odwoławczego
przez obrońcę
problem
zawinienia przy
popelnieniu
konkretnego
przestępstwa
jest czysto
akademicki. Sąd
odwoławczy
całkowicie
podziela tutaj
zasady
ugruntowane w
praktyce, mające
swoj wyraz w
uwagach
zawartych w
uzasadnieniu
wyroku SA w
Poznaniu z
7.03.2013 r.,
II AKa 29/13,
LEX nr 1324755,
gdzie stanowi,
że sprawca,
który nadużywa
alkoholu i
wprowadza się
dobrowolnie w
stan upojenia
prostego znając
skutki
spożywania
alkoholu, działa

na własne ryzyko
poniesienia
odpowiedzialności
karnej, z czego
może sobie nie
zdawać sprawy
i nie mieć
możliwości
zdawania
sprawy. Stanowi
to niewątpliwie
wyłom od zasady
winy, gdyż
przyjmuje się
fikcję
umyślności, a
to dlatego, że
chodzi tu o
obronę
społeczeństwa
przed osobami
nadużywającymi
alkoholu i
dlatego
zachowanie
takiego sprawcy
ocenia się,
porównując
dany wypadek
z hipotecznym
przestępstwem
sprawcy
trzeźwego, o
identycznych
właściwościach
(poziomu
inteligencji i
doświadczenia
życiowego). W
przecíwnym
wypadku
sprawca
popelniający
przestępstwo i
będący
nietrzeźwym, nie
ponosiłby
odpowiedzialności
karnej, a to
z tego powodu,

że nie był świadomy tego co czyni.

Oczywistym jest, iż alkohol ułatwia zachowania agresywne i ma wpływ na racjonalność działań człowieka, ale skoro oskarżony znajdował się w stanie prostego upojenia, skoro oskarżony nie cierpi na chorobę psychiczną, czy upośledzenie umysłowe skoro wcześniej uprawiał się on w stan nietrzeźwości i znał jego działanie to stan nietrzeźwości oskarżonego żadną miarą nie mógł służyć jako element świadczący o braku zdolności oceny działania czy przewidzenia jego skutków. Zaakceptowanie odmiennego stanowiska prowadzioby do tego, że każda osoba zamierzająca dokonać przestępstwa, najpierw uprawiałaby się

w stan
nietrzeźwości,
by później móc
się na ów
stan powołać,
jako element,
który wyłączał
możliwość
przypisania jej
działaniu
znamion
racjonalności (II
AKa 3/09 Wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Szczecinie z dnia
4 lutego 2009 r.
LEX nr 508306).

Z tych względów
zarzut dotyczący
obrazy prawa
materialnego
przez
niezastosowanie
wskazywanego
przepisu jest
całkowicie
chybiony.

Art. 39. Ustawy
prawo o ruchu
drogowym
stanowi, że
kierujący
pojazdem
samochodowym
oraz osoba
przewożona
takim pojazdem
wyposażonym w
pasy
bezpieczeństwa
są obowiązani
korzystać z tych
pasów podczas
jazdy.
Obowiązek taki
ciąży z mocy
ustawy na

kierowcy, który dodatkowo winien czuwać nad tym, żeby pasażerowie respektowali ten obowiązek. Jest to jednak tylko obowiązek normatywny. Bezpośrednią przyczyną powodującą śmierć pasażera pojazdu był niewłaściwy sposób kierowania samochodem prowadzący do wypadku. Okoliczność braku zapięcia pasów bezpieczeństwa w takiej sytuacji nie jest okolicznością ekskulpującą sprawcę, ale może mieć jedynie znaczenie dla oceny zachowania pasażera, dalej na ocenę szkodliwości społecznej tego czynu i w konsekwencji wpływ na wymiar kary. W tym zakresie sąd odwoławczy tę okoliczność uwzględnił.

Wprawdzie obrońca nie

stawia tego zarzutu wprost, jednakże sygnalizuje go w uzasadnieniu apelacji, że biegły nie dostatecznie odniósł się do prędkości pojazdu. Nie można się zgodzić w tym zakresie z apelującym.

Biegły w jasny sposób dokonał analizy zachowania się oskarżonego wskazał konkretnie na art. 19 ust 1 ustawy prawo o ruchu drogowym, że kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków a jakich ruch się odbywa, a w szczególności rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu warunków atmosferycznych i natężenia ruchu.

Niedostosowanie prędkości przez

kierującego do tych warunków, czego konsekwencją była utrata panowania nad pojazdem, uderzenie w ogrodzenie oraz pień drzewa były bezpośrednią przyczyną zaistnienia wypadku drogowego. Oczywistą rzeczą jest, że te błędy w technice i taktyce jazdy należy oceniać przez pryzmat właściwości psychomotorycznych oskarżonego - kierowcy, który był w stanie upojenia alkoholowego.

Należy natomiast się zgodzić z obrońcą, że sąd I instancji niedostatecznie uwzględnił okoliczności mające wpływ na szkodliwość społeczną czynu oskarżonego, a mianowicie fakt, że ofiara wypadku spożywała wspólnie z oskarżonym alkohol, akceptowała prowadzenie

<p>przez niego pojazdu i nie korzystała z zapiętych pasów bezpieczeństwa, że oskarżony czynił starania o zapewnienie kierowcy pojazdu.</p> <p>Okoliczności te nie mają wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego, nie usprawiedliwiają jego działania, jednakże mają wpływ na wymiar kary w świetle dyrektyw z art. 53 § 1 i 2 k.k.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zmiana wyroku i wymiarzenie oskarżonemu kary proporcjonalnej do jego stopnia zawinienia w sytuacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutów zawartych w apelacji skarżącego odnośnie błędnego zastosowania powoływanego przepisu dotyczącego poczytalności oskarżonego.</p> <p>W zakresie kary wniosek uznano za zasadny z uwagi na uwzględnione okoliczności wskazywane w zarzucie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
	<p>Brak okoliczności z art. 435 k.p.k., art. 439 § 1 k.p.k., art. 440 k.p.k. i art. 455 k.p.k.</p>	

Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
0.1.Sprawstwo i wina oskarżonego	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uniewinnienia oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu, ani uchylenia wyroku.	
0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu	

<i>pierwszej instancji</i>		
<i>0.0.1.1.</i>	Przedmiot i zakres zmiany	
<i>0.0.1.Kara pozbawienia wolności obniżona do 5 lat.</i>		
Zwięźle o powodach zmiany		
Sąd I instancji wymierzając karę 6 lat pozbawienia wolności niedostatecznie uwzględnił okoliczności mające wpływ na szkodliwość społeczną czynu oskarżonego, a mianowicie fakt, że ofiara wypadku spożywała wspólnie z oskarżonym alkohol, akceptowała prowadzenie przez niego pojazdu i nie korzystała z zapiętych pasów bezpieczeństwa. Ponadto, oskarżony czynił starania o zapewnienie kierowcy pojazdu.		

<p>Okoliczności te nie mają wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego, nie usprawiedliwiają jego działania, jednakże mają wpływ na wymiar kary w świetle dyrektyw z art. 53 § 1 i 2 k.k.</p>			
<p>0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwiąże o powodach uchylenia</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3 4	<p>Art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. § 17 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015. poz. 1804 w aktualnym jego brzmieniu) zasądzono na rzecz oskarżycieli posiłkowych poniesione koszty pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym, którzy byli na reprezentowani rozprawie odwoławczej przez pełnomocnika.</p> <p>Art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 z późn.</p>	

	zm.), zwolniono oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa z uwagi na jego trudną sytuację materialną i orzeczoną karę izolacyjną.
7. PODPISY	
Marek Ziółkowski Karol Skocki Robert Rafał Kwieciński	

0.1.1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	sprawstwo, wina, kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana